

เทวดา

บทที่ 11

พิมพ์สมรหันงออยู่ครึ่งก่อนวันไม่พอใจที่ถูกบังคับ ครั้นเห็นชายหนุ่มนั่งเฉยสงบเสงี่ยมอยู่ในที่ในทางของเขาเธอก็อดใจอ่อนไม่ได้

เลยเวลาอาหารกลางวันไปแล้ว เขาก็ไม่ได้ย่างกรายลงมา คุณสุขสันต์ให้เด็กไปตามก็แล้ว ไปตามเองก็แล้ว ชายหนุ่มมองแล้วทำเฉยเหมือนคนแปลกหน้าจนคนไปตามต้องล่าถอย

ถาดอาหารถูกยกขึ้นมาให้ แต่หลายชั่วโมงผ่านไปมันก็ไม่ได้ถูกแตะต้อง หญิงสาวแอบย่องมามองหลายครั้ง ร่างสูงนั่งจมอยู่ในเก้าอี้หลังตานิ่ง บางครั้งลุกขึ้นเดินไปเดินมาพูดพิมพ์คำคนเดียว

“ คุณเสกเพี้ยนแน่ๆ ” เธอกระซิบกับพี่สาว

“ คงเป็นเพราะหัวกระแทกพื้น ” พรรณศรีชักเห็นด้วย

“ สงสัยต้องแก้ด้วยการจับกระแทกซะอีกที่สองที ”

“ อย่าบ้าล่ะ ความจริงคุณเสกเป็นอย่างนี้ดูดีกว่าเดิมตั้งแยะ...”

“ อ้าว ไหงพี่พรรณพูดอย่างนั้น ” อีกฝ่ายหันขวับมองหน้าพี่สาว พรรณศรี ซ่อนความพอกพอกใจไม่มี

“ ตอนนี่คุณเสกดูเท่ออกจะตาย ”

“ พูดคนเดียวเนี่ยนะ เท่ ”

“ ไม่ใช่ตรงนั้น... แต่... ถึงจะมีพูดคนเดียวบ้างก็ไม่เห็นจะน่าเกลียดเลย...”

ดูเถอะ คนเราพอจะรักจะหลง อะไรๆ ก็ดูดีไปหมด

“ เป็นครั้งแรกนะนี่ ที่พี่พรรณพูดว่าคุณเสกไม่น่าเกลียด ”

พรรณศรีเขินเหมือนกัน ที่เอ่ยปากชื่นชมคนที่เธอรังเกียจจริงจนมาตลอด “ ฮือ จะมาจับผิดอะไรกันนะ ”

“ เปล่าสักหน่อย ความจริงพรีมดีใจนะที่พี่พรรณชอบคุณเสก คงจริงอย่างแม่พูด ที่ว่าพอแต่งงานแล้วก็รักกันเอง ”

“ แต่คุณเสกเค้าเกลียดพี่แล้วนี่ ” หญิงสาวหน้าเศร้า

“ คงเกลียดไม่นานหรอกน่า ประเดี๋ยวก็กลับเหมือนเดิม พี่พรรณใจเย็นๆ เถอะ ”

“ แล้วทำไมเค้าถึงได้อยากนอนกับพรีม ” เธอหันมาคาดคั้น

“ อู๊ย..! พุดอะไรอย่างนั้น น่าเกลียดนะพี่พรรณ ”

“ ก็จริงไหมล่ะ มีใครเขาทำกันบ้าง ให้เมียย้ายออกมาให้ห้องเมียนอนแทนในห้อง ”

“ งั้นพรีมกลับบ้านดีกว่า ” พิมพ์สมรชักไม่พอใจขึ้นมาบ้าง ขยับจะเดินหนี พรรณศรีดึงแขนไว้

“ เอาละ ขอโทษๆ พรีมก็รู้ว่าตอนนี้พี่ต้องพึ่งพรีม คุณเสกต้องการยังงี้ก็ต้องทำตามไปก่อนจนกว่าเขาจะหายดี แล้วพรีมค่อยกลับบ้านไปก็แล้วกัน ตกกลางไหม ”

อีกฝ่ายยังหน้างอ “ ตกกลาง แต่ถ้าใครพูดไม่ดีอีกละก็พรีมจะเก็บของกลับบ้านทันทีเลย ”

เธอเห็นชายหนุ่มนั่งหลับตาอยู่บนเก้าอี้นวม เธอเข้าไปเดินวนหลายรอบเขาก็ยังเฉย สีหน้าสงบ หรือว่าจะกำลังหลับ

ใบหน้าสีอ่อนระอ๋านมีไรหนวดเคราเขียวจางๆ ก็เหมือนเดิมที่เขารูปหล่อให้นักจนสาวๆ หลงใหลในเวลาที่เขาหลับ แต่ว่าพอตื่นเมื่อไรเสน่ห์ก็จางหายทันที เพราะหนุ่มหล่อจะกลายเป็นเจ้าคนตัวโตอยู่ไม่สุข บุคลิกสุดแยที่ไร้เสน่ห์อย่างที่สุด..! เสียงพูดเสียงหัวเราะบางครั้งทำให้แสบแก้วหู ท่วงทำนองน้ำเสียงไร้จิ้งหะจะโคโน ลงลิ้นไม่ถูกที่ ทำให้บางคำก็ฟังเพี้ยนๆ ซอบกล

แต่หากเขาตื่นขึ้นมาเป็นแบบนี้เธอคงสบายใจขึ้นเป็นอันมาก

เธอก้าวเข้าไป ก้มลงไปมองอย่างพิถีพิถารณา แล้วจู่ๆ ชายหนุ่มก็ลืมตาขึ้น

หญิงสาวสะดุ้งทั้งตัว “ อู๊ย..! ”

เธอผวาถอยไปข้างหลัง มือแข็งแรงที่อุ้งจัดคว่ำหมับ

“ ปล่อยนะ..! ”

อีกฝ่ายปล่อยโดยดี เธอถอยไปยืนมองด้วยสีหน้าจ้องอ ยังรู้สึกถึงพลังของมือนั้น ที่จับลงมาที่ไรเธอก็หมดปัญญาจะต่อต้าน เหมือนกลายเป็นลูกแมวตัวเล็กๆ

“ จะเอาอะไร ” เสียงถามราบเรียบไร้อารมณ์เหมือนหุ่นยนต์ ยังไงยังงั้น

เสียงตอบออกจะขุ่น “ จะมาตามไปทานข้าว ”

“ ทำไม่ต้องตาม ”

“ ก็... คุณเสกไม่ได้ทานอะไรตั้งแต่เช้า กลางวันก็ไม่ทาน นี่จะค้ำแล้วนะ ไม่หิวเหรอ แต่ก่อนกินเก่งยังกับอะไรดี ”

“ ไม่หิว ”

“ ไม่หิวก็ต้องทานอะไรบ้าง ”

“ ทำไม่ต้องทาน ”

“ แน่..... ”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเหมือนมีสปริงติด วูบเตี้ยก็มายืนตัวสูง อยู่ตรงหน้าจนเธอต้องแหงนคอ

“ ไปก็ไป ”

เขารอให้เธอเดินนำ พิมพ์สมรก้าวอย่างไม่มั่นใจเหลียวกลับมาดูหลายครั้ง ไม่รู้ว่าเขาเดินตามหรือเปล่าหรือว่าจะทำอะไรเธอข้างหลัง เวลาเขาไม่อยู่ในสายตา เธอก็ไม่ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวแม้แต่หน่อย ไม่เหมือนเสกสิทธิ์คนเดิมที่จะไปทางไหนก็โครมครามให้คนอื่นรู้กันทั้งบ้าน

“ เสก...” คุณสุขสันต์เรียกอย่างยินดี “ มาทานข้าวซีลูก ”

คุณอัชชาและคุณวันดี นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารก่อนแล้ว ยิ้มราวมิตรสนิท แต่สายตาครึมมองชายหนุ่มอย่างพิลึกพิลั่น

“ สบายดีหรือยังเสก ”

“ สบายดีแล้วครับ ”

“ สบายแล้วทำไมยังต้องให้พร็มนอนเฝ้า มีอะไรกันหรือเปล่า ”
คุณวันดีทะเล่กลางปล้อง

พิมพ์สมรห่างขณะที่คุณอัชชากระแอมกระไอเตือนภรรยา

“ พร็มนอนเฝ้ามาหลายคืนก็นอนต่อไปเถอะ ดีแล้วละ ”

คุณสุขสันต์พูดอย่างอึดอัดใจ “ เสกจะ แม่จะให้ยืมเข้าไป ปูที่นอนหน้าเตียง นอนด้วยอีกคนนะลูก พร็มจะได้ไม่ลำบากใจ ”

“ จะลำบากใจเรื่องอะไรครับ ” สีหน้าเขาเฉยสนิท

“ เอ้อ คือว่า ถ้ามีอะไรจะได้ช่วยกันยังไงล่ะลูก ”

“ มีอะไร ช่วยอะไร ”

“ ให้จิวเข้ามานอนด้วยก็ดีแล้วละ ” หญิงสาวรีบพูดอย่างโล่งใจ ถึงเธอจะไม่ค่อยชอบสาวใช้คนนี้สักเท่าไรแต่ก็ยอมรับอย่างไม่เกียจจน ชายหนุ่มหันมามองอย่างถาม “ ดีหรือ ”

“ ก็ดีนะซี คุณเสกเลิกถามได้แล้ว กินข้าวไปเดี๋ยวนี้..! ”

เขาไม่ถามต่อ ทานอาหารเรียบร้อยผิดเคยราวกันกลายเป็น เด็กนักเรียนที่ถูกอบรมมาอย่างเข้มงวด

พอเปิดทีวีให้ดูเขาก็นั่งดูเฉย หนึ่งตลกที่เคยทำให้หัวเราะเสียงดัง บางครั้งตัวอกลิ่งไปกลิ้งมา เป็นเพียงภาพและเสียงที่ไม่ได้ทำให้สีหน้าเขาเปลี่ยนแปลง แม้ตาครึมจะจ้องมองรู้อย่างรู้เห็นเข้าใจทุกภาพ ทุกเสียง พิมพ์สมรลอบมอง ถามอย่างอดใจอ่อนไม่ได้

“ หนึ่งไม่สนุกเหรอ คุณเสก ”

“ สนุกดี ”

“ ไม่เห็นหัวเราะเลย ”

“ ทำไม่ต้องหัวเราะ ”

เธอถอนใจอย่างเอือมคำถามเต็มท่น “ ง่วงหรือยัง จะนอนไหม.. อย่าถามนะว่าทำไม่ต้องนอน ” น้ำเสียงดักต่อนท้ายเข้มข้น

ร่างสูงลุกขึ้นอย่างไม่อึดอัด พอถึงเตียงก็ลงนอนเฉย

อีกฝ่ายยืนมองงงๆ “ ไม่เข้าห้องน้ำก่อนหรือ ”

“ ทำไม่ต้องเข้า ”

“ เอละ ไม่เข้าก็ไม่เข้า ” เธอหันกลับอย่างหมั่นไส้เต็มที

แม่จิวหอบที่นอนเข้ามาปูพื่นกึ่งกลางด้วยท่าที่เกรงอกเกรงใจ

“ ความจริงจิวไม่ยอมมาหรอกคะ แต่ว่าคุณท่านสั่งจิวก็เลย ต้องมา ”

“ เอ้า มากี่ดีแล้วนี่ นอนเลยๆ ไม่ต้องพูดมาก ”

เธอย่องออกจากห้องหอบของชายหนุ่มมายังห้องเล็กตรงกันข้ามที่เธอเก็บเสื้อผ้าข้าวของ เห็นพรรณศจิกำลังโทรศัพท์ พอเห็นเธอพรรณศจิก็รีบบอกลาตัดสาย

“ คุยกับพี่ทศอีกละซี ” เธอต่อว่าอย่างรู้ทัน

“ ก็คุณทศโทรมา งอแงจะให้พี่ออกไปพบให้ได้ ”

“ ไม่รับชะก็สิ้นเรื่อง ”

“ แล้วถ้าเขาบุกมาที่นี่ล่ะ ”

“ กล้าอย่างนั้นก็ดีซี..! ”

พรรณศจิก็ พูดอย่างกลัดกลุ้ม “ คุณทศชักพูดกันไม่รู้เรื่องแล้ว ทางนี้ก็ยังเป็นปัญหาแล้วที่จะออกไปได้ยังไง พูดยังไงๆ เขาก็ไม่ยอม

เข้าใจ ”

“ พร็ัมไม่รู้เรื่องด้วยนะ พี่พรณต้องแก้ปัญหาเอง ”

“ รู้แล้วน่า ” คนเป็นพี่สาวถอนใจยาว สีหน้าเป็นทุกข์ แล้วก็ถาม

“ คุณเสกอยู่คนเดียวหรือ หลับหรือยัง ”

“ อยู่กับยัยจิว ทำท่าเหมือนหลับแล้ว ”

“ เอ แล้วเค้าจะเกิดหน้ามีดปล้ำยัยจิวหรือเปล่า ยัยคนนี่ยิ่งหุ่เช็กชื่ออยู่ด้วย ”

“ แหม คงไม่หอรอกน่า คุณเสกเคยอยากปล้ำใครที่ไหน นอกจากพี่พรณคนเดียวแหละ ”

“ แต่ตอนนี้ไม่ใช่อย่างนั้นแล้วนี่นา ”

“ ลองดูไหม เขาอาจอารมณ์ดีขึ้นแล้วก็ได้ พร็ัมจะแกล้งเรียกยัยจิวออกมา แล้วพี่พรณแกล้งเข้าไปทำอะไรในห้องก็ได้ดีไหม ”

สีหน้าพรณศึกระตือรือร้น “ พร็ัมว่าดีหรือ ”

“ ดีซิ แหม ก็ผิวเมียกันแท้ๆ ”

เธอแย้งอ่อยๆ “ ยังไม่ใช่ผิวเมียจริงๆ สักหน่อย ”

“ ยังไงๆ ก็แต่งงานกันแล้ว คนเคยรักกัน พี่พรณพยายามหน่อยคงดีกันไม่ยากหอรอกน่า ”

“ ยังไงก็ได้ตามใจพร็ัม ” พรณศึกลายเป็นคนว่าง่าย

พิมพ์สมรทำเป็นส่งเสียงเรียกแม่สาวใช้แล้วก็หาเรื่องไหว้วาน

“ จิวช่วยทำข้าวต้มปลาให้หน่อย เพื่อคุณเสกตื่นขึ้นมาหิว ”

“ แต่ว่าคุณเสกทานข้าวเย็นแล้วนี่คะ ”

“ ก็ให้เตรียมไว้สำหรับตอนดึกไง ”

“ แล้วคุณเสกเคยตื่นมาทานตอนดึกหรือคะ จิวว่าอย่าเลย ประเดี๋ยวก็อ้วนแย่หอรอก ”

“ ไม่ต้องออกความเห็น ไปเดี๋ยวนี้เลย...! ” เธอขู่ออ

แม่จิวบนพิมพ์หน้าจ้อออกจากห้อง หญิงสาวชำเลืองมองคนนอนหนึ่งบนเตียงแล้วเดินตาม พบพี่สาวยืนนั่งเฝ้าอยู่ที่หน้าห้องก็พยักพเยิด

“ จะดีเธอ ” พรณศึกลังเล

“ ไปน่า ” เธอรุนพี่สาวเข้าห้องแล้วยังช่วยปิดประตู ดีที่ช่างมาซ่อมประตูที่ถูกรัดพังเรียบร้อยแล้ว ไม่อย่างนั้นเธอคงต้องคอยเป็นยามดูต้นทางเพราะปิดประตูไม่ได้

พรณศึ เดินลัดเลเข้าไปนั่งที่ริมเตียง ร่างใหญ่นอนหนึ่งเรียบร้อยไม่วางขาแข็งแก้งก้างเกะกะอย่างเคย เธอพิศมองใบหน้าสะอ้านที่ดูสงบงดงามของอีกฝ่ายหนึ่งนานอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน เมื่อก่อนเธอแทบไม่ยอมมองใบหน้าหล่อๆ นี้ ทนไม่ได้ที่จะอยู่ใกล้เขานานๆ

มือเขาดูแข็งแรงสวยสะอาด เมื่อก่อนคล้ายมันป้อแป้ไร้พลัง ทำให้เธอรู้สึกพะอืดพะอมเวลาที่มันคอยพัวพัน บัดนี้เธอต้องเป็นฝ่ายเอื้อมไปจับด้วยความรู้สึกเต็มตื่น

อีกฝ่ายลืมหูลืมตาขึ้น ถามทั้งไม่ขยับตัว และสับสนเสียก็เรียบเฉยไม่ได้จ้วเจียแม่แต่น้อย

“ จะเอาอะไร ”

“ คุณเสกคะ พรณ... จะมาดูว่าคุณเสกหลับหรือยัง ”

“ จะดูทำไม ”

“ คุณเสก..... ” เธอหาคำพูดไม่ได้ “ คุณเสกอย่าเย็นชาอย่างนี้เลยนะคะ พรณขอร้องละ ”

“ เย็นชา... คืออะไร ”

หญิงสาวหมดความอดทน ยกมือทั้งสองปิดหน้า บีบน้ำตาอย่างไม่อยากเย็นเพราะในส่วนหนึ่งเธอก็กำลังรู้สึกอัดอั้นตันใจจริงๆ

“ ทำอะไร ” ร่างที่นอนยกหลังขึ้นมานั่งตัวตรง ปลายนิ้วแตะน้ำตาเธอมามอง

“ คุณเสกไม่เคยเห็นคนร้องไห้หรือ ”

“ ร้องทำไม ” เสียงถาม

เธอร้องไห้อย่างอัดอั้น ชัดใจ โมโหโทโส “ ทำไมคุณเสกต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราวไปหมดอย่างนี้ คุณเสกโกรธเกลียดพรณใช่ไหม จะให้พรณทำยังไงคะ บอกมาซิ ”

ดวงตาคมสวยมองเธอไม่ละ สีหน้าเขา เหมือนมองภาพในจอทีวีไม่มีผิด

“ คุณอยากทำอะไรก็ทำ ผมไม่ว่าอะไร คุณทำอะไรก็ไม่เกี่ยวกับผมอยู่แล้ว ”

พิมพ์สมรเห็นพี่สาวเดินเซตหน้าตาออกมาจากห้องก็เตาออกว่ายุทธการร้องอนคินดีไม่ประสบผลสำเร็จ.....